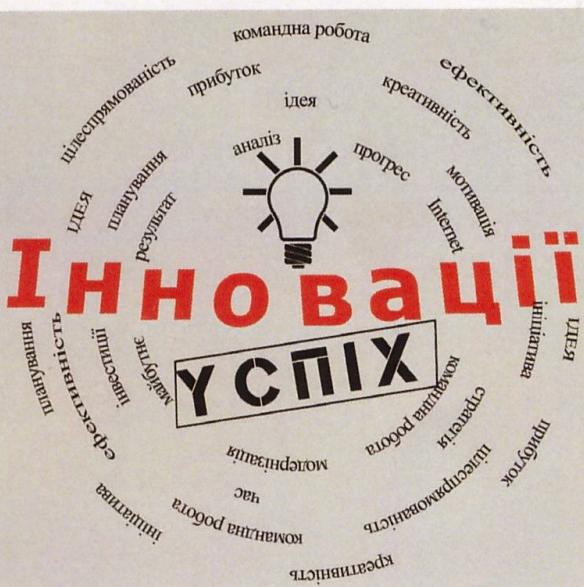

Міністерство освіти і науки України
Міністерство економічного розвитку і торгівлі України
Державне агентство з питань науки, інновацій
та інформатизації України
Академія технологічних наук України
Інститут економіки і прогнозування НАН України
Українська асоціація бізнес-інкубаторів та інноваційних центрів
Білоруський державний економічний університет
Молдавська економічна академія
Київський національний торговельно-економічний університет
Інститут вищої кваліфікації КНТЕУ

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

**Матеріали VII Міжнародного бізнес-форуму
(Київ, 20 березня 2014 року)**

Київ 2014

На сьогодні чіткої загальновизнаної методики розрахунку РЕОК у світі не існує. Кожна країна має свою специфіку з точок зору реалізації стосунків у зовнішньоекономічній сфері та інтенсивності використання тієї чи іншої валюти у міжнародних розрахунках тощо. В Україні розрахунок ефективного валютного курсу здійснюються за методикою МВФ, яка отримала назву «моделі багатостороннього обмінного курсу». Для розрахунку значення РЕОК використовують вагові коефіцієнти, які відображають середню за останні три роки питому вагу країн – основних торговельних партнерів у загальному зовнішньому товарообороті. Критерієм включення країни до переліку основних торговельних партнерів є її частка у загальному зовнішньоторговельному обороті. Для України відповідний критерій встановлено на рівні 1%. На поточний час індекс РЕОК гривні розраховується за кошиком з 19 валют 25 країн – основних торговельних партнерів України, скоригованним на відносну зміну споживчих цін. Сукупний обсяг експорту та імпорту товарів з 25 країн, що враховуються при обчисленні РЕОК гривні, становить 76% від загального зовнішньоторговельного обороту України. У зв'язку з цим доцільно розглянути розрахунок РЕОК на основі інноваційних товарів у складі експорту та імпорту України. Для цього розрахунок нормалізованих вагових коефіцієнтів слід здійснювати з позиції визначення інноваційної складової імпорту товарів з інших країн до України та інноваційної складової експорту товарів з України до інших країн. Показник РЕОК, розрахований на цій основі, буде характеризувати конкурентоспроможність інноваційних товарів країни на світовому ринку. Зростання РЕОК вказуватиме на те, що конкурентоспроможність вітчизняних інноваційних товарів на світових ринках буде знижуватися. Така ситуація буде можлива у випадку перевищення темпів зростання цін у країні над рівнем інфляції в країнах-партнерах, або у випадку ревальвації обмінного курсу національної валюти. У випадку зниження РЕОК, зростатиме конкурентоспроможність вітчизняних інноваційних товарів на світових ринках унаслідок порівняно менших темпів інфляції або девальвації національної валюти.

Список використаних джерел

1. Економічна енциклопедія: у трьох томах. Т 1 / Редкол. : С.В. Мочерний (відп. ред.) та ін.– К. : Академія, 2000. – С. 656
2. Офіційний веб-сайт Національного банку України. – Режим доступу : <http://www.bank.gov.ua>

Кріслов В.А.,
д.т.н., професор, Одесський національний політехнічний університет,
Любченко В.В.,
к.т.н., доцент, Одесський національний політехнічний університет,
Маринюк О.М.,
к.т.н., доцент, Одесський національний політехнічний університет

КОНЦЕПЦІЯ ЕКО-СИСТЕМИ ІННОВАЦІЙ

Робота виконана в рамках Темпус-проекту «Національна освітня інфраструктура удосконалення інноваційної та підприємницької діяльності ІТ-студентів» (530576-TEMPUS-1-2012-1-SE-TEMPUS-SMHES), основною метою якого є створення сприятливого середовища (культури, інфраструктури) для інноваційної та підприємницької діяльності студентів ІТ-спеціальностей. Основними потребами в цій області є доступ до освіти і менторингу, доступ до швидкої і дружньої експертізі, гроші на розвиток з легким доступом, доступ до проблем великих ІТ-компаній та інтеграція до міжнародного ринку.

За визначенням, екосистема – це система обміну енергією та взаємовигідних зв'язків між її учасниками. Для інноваційної екосистеми метою процесу обміну енергією та взаємодії учасників є успішне створення і розвиток підприємств. Дамо визначення.

Інноваційна екосистема – це інформаційна система, що складається зі спільноти користувачів, організаційних, нормативних, навчально-методичних та фінансових ресурсів, метою якої є формування передумов щодо підприємницької та інноваційної діяльності в галузі ІТ, шляхом тривалої саморегуляції і розвитку цілої спільноти.

Елементами інноваційної екосистеми є всі, хто бере участь у процесі створення інновацій і цінностей: студенти, університети, підприємці, професіонали, приватні інвестори, організації, наукові центри, інвестори, фонди, компанії, що використовують інновації для виробництва товарів і послуг.

Розглянемо основні **вимоги до екосистеми**, як засобу підтримки інновацій та підприємництва ІТ-студентів на національному рівні:

1. інтеграція в рамках єдиної платформи всіх учасників: студентів, університетів, компаній, наукових і виробничих центрів, фондів та фінансових організацій, підприємців та меценатів;

2. ліквідація диспропорції доступу до можливостей між центром і регіоном;
3. задоволення потреби на освіту в інноваціях та підприємництві;
4. залучення необмеженого числа фізичних та юридичних осіб;
5. забезпечення можливості працювати на всіх фазах від пре-інкубації до акселерації та інкубації;
6. мінімізація витрат на управління інноваційною екосистемою;
7. розширення можливостей існуючих університетських інкубаторів та підвищення їх ефективності;
8. залучення фінансового співтовариства через механізми зниження ризиків.

Для *ефективного* задоволення цих вимог потрібний відповідний засіб на основі використання інформаційних технологій. Природним рішенням є звернення до домінуючого в даний час тренду в області ІТ, а саме до віртуалізації основних інститутів і процесів індустрії. Отже, введемо ще одне визначення.

Віртуальна інноваційна екосистема – це віртуальне середовище для забезпечення ефективного задоволення вимог до інноваційної екосистеми.

Переваги такого рішення в тому, що воно:

- здатне поєднати всіх учасників в єдиний інформаційний простір;
- направлено на залучення і розвиток людей, тобто на збільшення соціальної бази інновацій;
- дозволяє забезпечити ефективну систему управління і розвитку інноваційної екосистеми;
- масштабоване і гнучке.

В докладі сформульовані *функціональні можливості* віртуального простору екосистеми, які слід забезпечити та розглянуті *потреби* різних учасників, реалізацію яких забезпечує екосистема.

Віртуальний простір екосистеми реалізує *бізнес-модель В2С*. Екосистема надає підтримку двох типів взаємодій: «один-до-одного» і «один-до-багатьох».

Реалізована модель взаємовідносин учасників – *проект*. Віртуальний простір екосистеми підтримує виконання проектів з різними цілями і забезпечує необхідну комплектацію команди проекту та взаємодія із зацікавленими сторонами (stakeholders).

**Кудирко Л.П.
к.е.н., доцент кафедри міжнародної економіки Київського національного торговельно-економічного університету**

ІННОВАЦІЙНІ МЕХАНІЗМИ ПОНОВЛЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ ДИНАМІКИ

Глобальний та затяжний характер нинішньої економічної кризи актуалізував питання про перспективи посткризової динаміки[1] в контексті інноваційних механізмів її стимулювання, пріоритетів розвитку національних інноваційних систем.

Вихід з кризи полягає в тому, що застарілі елементи економічної системи втрачають силу, відходять на задній план (хоча частково зберігаються на деякий час на наступній фазі), а їх місце займають елементи нової, що набирає силу системи, які на якийсь час виявляються в стані рівноваги в протиборстві двох систем, щоб потім остаточно перемогти і швидко поширитися в усіх сферах. Ці загальнометодологічні постулати безумовно піддаються корекції з огляду багатогранності причин і факторів, що викликають циклічні та структурні кризи. Кумулятивний ефект від взаємодії циклів різної природи вимагає підбору особливих, адекватних механізмів виходу з кожної кризи, накопичуючи відповідний досвід.

Важливим інструментом поновлення економічної динаміки є оптимізація інституційних важелів держави в умовах слабкої її фінансової спроможності – стимулювання участі приватного сектора в проведенні та фінансуванні НДДКР. Мова йде про зосередження зусиль на комерційно ефективних дослідженнях і дослідженнях, які мають стратегічне значення для національної економіки і забезпечують оборонну та економічну безпеку країни, а також розвиток «наукових інкубаторів», технологічних парків та інноваційних кластерів. Конкурентні переваги, отримані за рахунок інноваційного відриву, можуть зберігатися тільки за рахунок постійних удосконалень. Практично будь-яке досягнення може бути повторено або скопійовано і рано чи пізно впроваджені знання і технології перестають забезпечувати провідну позицію на ринку. Країни, що не мають високотехнологічної бази та можливостей для розвитку власних інновацій, змушені дотримуватися так званої наздоганяючої стратегії. Така стратегія вимагає від держави створення умов для сприйняття і асиміляції технологій і знань, адаптації їх до місцевих умов. При цьому важливо не обмежуватися тільки сприйняттям і адаптацією, а створювати системи обслуговуючих послуг, метрологічні стандарти, контроль якості продукції, а також створення системи обміну технічною та науковою інформацією. Поновлення національної інноваційної системи на тлі фінансової кризи не може бути здійснено без низки заходів: розвитку інституцій, що опосередковують та продукують НДДКР; створення умов для стимулювання